

Fantastisk og surrealistisk Swan Lake

Et spektakulært show som bryter grenser, mener vår anmelder.

Den klassiske *Svanesjøen* med Tsjajkovskijs musikk er kanskje ballettrepertoarets aller største hit. I operaens nye oppsetning, *A Swan Lake*, behandler koreograf Aleksander Ekman og komponist Mikael Karlsson det gamle både med ærbødighet og sjarmerende uforskammethet.

Det er vannet alle venter på. Ekmans idé om å ha danserne på en faktisk sjø, gjort mulig av operahusets hypermoderne teknikk, har vært snakket om siden bildene kom tidligere i vår. Men vi må pent vente, for først skal vi tørrskodd gjennom en teatralsk første akt som tar for seg opphavet til den opprinnelige *Svanesjøen* i 1877 – i det minste en variant, nemlig *Swan Lake–The Musical*.

Surrealistisk

Det er langt mellom de egentlige danseelementene i akten. I stedet har Ekman gjort plass til en dialogdrevet historie mellom Kunstneren og Produsenten, hvor Kunstneren prøver å finne ut hvordan han skal gjøre mennesker kledd ut som svaner til noe genialt. Det er lattervekkende, men med en alvorlig tone som understrekes av ensembles surrealistiske samling av sårbare roller. Kjernefamilien, transvestitten, divaen, det homofile paret–alle suser ut og inn av et utall dører langs hele scenen. Estetikken, uttrykket og opplevelsen er viktigere enn historien–og for å låne filmreferanser, som Ekman også gjør: Det er underfundig som Wes Anderson og surrealistisk som David Lynch.

Så kommer endelig vannscenen. Under tittelbildet ”137 år etter” presenteres akten som *Svanesjøen* vi har ventet på. Det er virkelig spektakulært. Vannet, som både legger begrensninger på dansernes bevegelser og gir muligheter for helt andre visuelle uttrykk, blir som en egen aktør på scenen. Ekman gjør vannet i seg selv til mer enn scenografi, ensemblet danser med det, spiller med det, spruter, kaster slår og heller det rundt på scenen. Selv om det tradisjonelt dansetekniske blir utfordret–man kan tross alt ikke bevege seg like fritt som på tørt gulv–er det visuelt vel så sterkt.

Tvil og sårbarhet

Det er ikke mye igjen av den gjenkjennelige *Svanesjøen*. En vakker pas-de-deux mellom den svarte og den hvite svanen ender i håndgemeng. Resten er i stor grad abstrakt, og utvikler seg til fra svaneduoen til et absurd drømmescenario der fragmenter av den historiske *Svanesjøen* glir forbi. En enkeltperson–Kunstneren?–stikker seg frem innimellom og henter frem tvilen og det sårbare ved å bale med vannet og ikke holde tritt med de andre.

Til sist er det kanskje nettopp kunstnerens forsøk på å skape noe, som binder det hele sammen. Ekman iscenesetter seg selv ved å bruke hele første akt til å bygge opp spenningen rundt nettopp *hans* svanesjø. Kampen mellom det gode og det onde i den svarte og hvite svanen er tonet ned–i stedet ligger fokus på enkeltaktørens usikkerhet mot gruppen, mot autoritet og mot seg selv.

Integrert

A Swan Lake er et vellykket forsøk på å integrere dans, musikk, teater, teknologi og natur. Mikael Karlssons musikk veksler mellom artig og dypt medrivende, og spiller tett med danserne som også bidrar med rytme fra scene og vann. Forestillingen er abstrakt, men med nærhet nok til å føles relevant, og flytter grensene for hva vi kan gjøre med teater.

Les også:

- [setter Operaen under vann \[1\]](#)

Hva mener du?

Vi vil gjerne at du deltar i diskusjonen. Takk for at du bidrar på en saklig måte. Debatten er ikke forhåndsmoderert, men blir moderert i etterkant. Sammen bygger vi Osloby!

Vennlig hilsen Osloby-redaksjonen

Siste fra seksjon

[2]

Ingen glad laks [3]

Når laksen ikke lenger er laks, hva blir vi som spiser den?